

praktikovana unapred. Da bi se zaboravilo zavisi od toga kako se neko seća, ali kako se neko seća zavisi od toga kako neko iskušava aktualnost.“

Kako bi se izbeglo vreme kao anarhija neophodno je konstituisati aktualnost u celini – rečju konstruisati čitavu stvarnost u skladu sa samosvešću kao temeljom. Na ovaj način zaboravljanje i sećanje su identični, i njihovo jedinstvo je postignuto poetičkim činom svesti. Identitet zaboravljanja i sećanja rezultat je delatnosti uobrazilje, odnosno predstavlja delo poezisa koji nije ništa drugo do suština idealistički razumljene svesti kao načela svega što jeste. Naime, A povodo datog kaže sledeće: „Što se neko poetičnije seća lakše zaboravlja, jer setiti se poetično samo je drugi izraz za zaboravljanje.“

Poezis shodno prethodnom predstavlja delatnost apriorne funkcije konstitucije aktualnosti; putem poezisa „stvarnost se svodi na..“ i moguće je „igrati se sa svom egzistencijom“ zaključuje osoba A. Rečju, poetska interiorizacija stvarnosti omogućava stalno odbacivanje drugosti, tj. onoga što ne može biti redukovano na predstavu. Predložena veština zaboravljanja počiva na tome što omogućava potpuno kontigentnom elementu da ima funkciju idealnog porekla, odnosno temelja. A daje primer: „Slušao sam čoveka čije govorkanje sam bio prisiljen da slušam zbog okolnosti. U svakom trenutku, on je davao filozofsku lekciju koja je bila izuzetno dosadna...“

Čitav postupak sastoji se u orzagizaciji oko nečega slučajnog, jer kako kaže osoba A: „sva egzistencija se razume sa ove tačke; pušta se da stvarnost se vrti oko ove tačke“. Dakle stvarnost treba da se usmerava u pogledu na svest, samosvest jeste temelj fenomena, a ne putem poetske interiorizujuće moći.

Upravo A ovde vidi mogućnost da se dosada u potpunosti isluči iz iskustva, ali to takođe znači da se isključi mogućnost susreta sa originalnim vremenom.